

PREMIŠLJEVANJE OB MOLITVENEM NAMENU:

SPLOŠNA AVDIENCA

Frančišek, 17. junij 2015

Izkušnja smrti brez izjeme pretrese vsako družino. To je del življenja, čeprav se zaradi družinske medsebojne ljubezni nikoli ne zdi nekaj naravnega. Posebej srce parajoče je, ko starši preživijo lastne otroke. Taka izkušnja je v nasprotju z osnovno naravo odnosov, zaradi katerih ima družina sploh smisel. Izguba sina ali hčere ustavi čas. Odpre se brezno, ki pogoltne tako preteklost kot prihodnost. Smrt, ki vzame otroka ali mladega človeka, spodkopa obljube, darove in žrtve ljubezni, ki smo jo tako radostno sprejeli medse. Pogosto vidim starše, kako pridejo k maši k sv. Marti s fotografijo sina, hčerke, dojenčka, fantka, deklice in mi rečejo: »Ni ga več, ni je več.« Njihovi obrazi so polni žalosti. Smrt nas pretrese, ko gre za otroka pa še toliko bolj. Vsa družina ohromi in ostane brez besed. Otrok, ki izgubi katerega izmed staršev, doživlja podobno trpljenje. Sprašuje »Kje je očka? Kje je mamica?« »V nebesih je.« »Zakaj je ne morem videti?« V tem vprašanju se skriva bolečina žalujočega otroka. Praznina zapuščenosti, ki se razprostira v njem, je še toliko hujša zaradi tega, ker še ni izkusil dovolj življenja, da bi lahko sploh »poimenoval« tisto, kar se je zgodilo. »Kdaj se vrne očka?« »Kdaj pride mamica?« Kaj naj rečemo ob trpljenju otroka? Takšen okus ima smrt v družini.

V takšnih primerih je smrt kot črna luknja v življenju družine, ki je ne moremo pojasniti. Včasih nas privede tako daleč, da vso krivdo prevalimo na Boga. Nešteto ljudi – razumem jih – se bogokletno jezi na Boga: »Zakaj si mi vzel sina, hčerko? Ni Boga, Bog ne obstaja! Zakaj je naredil to?« Take očitke slišimo zelo pogosto. Ta jeza izvira iz velike bolečine srca; izguba sina, hčerke, mame ali očeta prinese grozno žalost. V družinah se to dogaja znova in znova. Kot že rečeno, je v takih primerih smrt kot luknja. Fizična smrt ima še druge »zaveznike«, ki so celo hujši od nje. To so sovraštvo, zavist, napuh, pohlep; grehi sveta, ki delajo za smrt in je zaradi njih še bolj boleča in nepravična. Družinske vezi so že vnaprej določene, nemočne žrtve pomočnikov smrti, ki zgodovini človeštva sledijo tesno za petami. Samo pomislimo, kako absurdno »normalno« je, ko v določenih trenutkih grozo smrti še povečajo dogodki, ki jih izzoveta sovraštvo in neobčutljivost drugih ljudi. Naj nam Gospod ne dovoli, da bi se navadili na take reči!

Veliko družin Božjega ljudstva po milosti Jezusovega sočutja s svojimi dejanji dokazuje, da smrt nima zadnje besede: to je resnično dejanje vere. Ko žalujoča družina – tudi tista zelo strta – najde moč, da zaščiti vero in ljubezen, ki nas povezujeta z bližnjimi, prepreči smrti, da bi pobrala vse do zadnjega. Proti temini smrti se moramo bojevati z močnimi deli ljubezni. »Moj Bog, razsvetli mojo temo,« je prošnja, ki jo izrečemo v večerni molitvi. V Luči Gospodovega Vstajenja – Gospod namreč ne zapusti nikogar, ki mu ga je zaupal Oče –, lahko odvzamemo želo smrti, kot pravi apostol Pavel (1 Kor 15,55); lahko ji preprečimo, da bi nam zastrupljala življenje, da bi našo ljubezen dajala v nič in da bi nas potiskala v najtemnejše brezno.

V veri se lahko tolažimo, saj vemo, da je Gospod premagal smrt enkrat za vselej. Naši dragi niso izgubljeni v temi nič: upanje nam zagotavlja, da so v dobrih in krepkih Božjih rokah. Ljubezen je močnejša od smrti. Zato ji moramo pustiti, da raste, da se krepki in varovala nas bo vse do dne, ko bo obrisana vsaka solza, ko »smrti ne bo več, pa tudi žalovanja, vpitja in bolečine ne bo več.« (Raz 21,4) Če si dovolimo črpati iz vere, izkušnja žalovanja lahko ustvari še močnejše vezi, novo odprtost za bolečino drugih družin in novo bratstvo z družinami, ki so rojene in prerrojene v upanju. Vera nam daje milost, da se rodimo in prerodimo v upanju. Še enkrat bi se rad vrnil k zadnjemu stavku iz današnjega Evangelija (glej Lk 17, 11–15). Ko je Jezus obudil nazaj v življenje edinega sina matere, ki je bila vdova, beremo, da ga je »Jezus dal njegovi materi.« In to je naše upanje! Gospod nam bo vrnil naše pokojne in bomo znova skupaj. To upanje ne razočara! Naj to Jezusovo dejanje ostane z nami: »in Jezus ga je dal njegovi materi.« Enako bo storil z vsemi našimi ljubljenimi!

Vera nas varuje pred nihilističnim pogledom na smrt in pred lažnimi tolažbami sveta. Tako se krščanska resnica »izogne mešanju z različnimi miti« in se ne prepušča praznoverju (Benedikt XVI, Angelus, 2. november 2008). Danes morajo duhovniki in vsi kristjani na konkreten način izražati pomen vere pri žalovanju v družini. Ne smemo odreči pravice do joka – moramo jokati – »Jezus se je zjokal« in »se je vznemiril« na grobu cenjenega družinskega prijatelja (Jn 11, 33–37). Zgled so nam lahko preprosta in močna pričevanja mnogih družin, ki so se v najbolj mučnem trenutku prehoda v Večnost, oprijele Križanega in Vstalega Gospoda ter Njegove trdne obljube o vstajenju mrtvih. Božje delo ljubezni je močnejše od dela smrti. Biti moramo tesni sodelavci Božje ljubezni – to pa lahko postanemo z vero! Spomnimo se Jezusovega dejanja: »In Jezus ga je dal njegovi materi« – enako bo storil z nami in našimi dragimi, ko se znova srečamo, ko bo smrt v nas zagotovo premagana. Bila je že premagana z Jezusovim križem. Jezus nas bo znova združil z našimi dragimi!